

Hans-Jörg Ronsdorf

சிலுவைக்கும்
நமக்கும் என்ன தொடர்பு

எளிமையானது.
தெளிவானது.

இயேசு ஏன்
மரிக்க
வேண்டியிருந்தது?

இயேசு ஏன் மரிக்க வேண்டியிருந்தது?

சிலுவைக்கும் நமக்கும் என்ன சம்பந்தம்

Hans-Jörg Ronsdorf

முதல் பதிப்பு அக்டோபர் 2026, சுல்ஸ்பெர்க் (Sulzberg)
எல்லா உரிமைகளும் பாதுகாக்கப்பட்டவை
அட்டை வடிவமைப்பு: Christine Ronsdorf
வேத வசனங்கள் சுதந்திரமாக மறுமொழியாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன
ஆர்டர், கேள்விகள், தொடர்புக்கு: hj-ronsdorf@t-online.de

நாம் இன்னும் பாவிகளாயிருக்கையில் கிறிஸ்து நமக்காக
மரித்ததினால், தேவன் நம்மேல் தமக்குள்ள அன்பை
விளங்கப்பண்ணுகிறார்.

ரோமர் 5:8

இந்தச் சிறிய புத்தகம் ஒரே ஒரு கேள்வியை ஆராய்கிறது:
இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒரு மனிதர் மரித்தது
இன்று எனக்கு ஏன் உதவ வேண்டும்? திருச்சபையோடு அதிகத்
தொடர்பு இல்லாத வாசகர்களுக்காக இது
எழுதப்பட்டிருக்கிறது. படிப்படியாக, எளிய வார்த்தைகளில்.

பொருளடக்கம்

1 ஓர் எளிய கேள்வி	6
2 நம்மிடம் என்ன சரியில்லை	9
3 தேவன் உண்மையில் எப்படிப்பட்டவர்	13
4 ஏன் இரத்தம்?	17
5 இயேசு தாமே சொன்னது	20
6 மூன்று கடினமான வாக்கியங்கள்	24
7 அவருடைய மரணம் நம்மை எப்படி இரட்சிக்கிறது	29
8 ஈஸ்டர் ஏன் இதில் சேர்ந்திருக்கிறது	35
9 நற்செய்தி	39

1 ஓர் எளிய கேள்வி

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒரு மனிதர் மரணதண்டனைக்கு உள்ளானார். நகரத்துக்கு வெளியே, நகர மதில்களுக்கு முன்பாக. ஒரு மரச்சட்டத்தில், ஒரு மரச் சிலுவையில். வன்முறைக்குப் பழகிப்போன, ஆர்வத்தோடு வேடிக்கை பார்த்தவர்களுக்கு முன்பாக. அக்காலத்தில் பலர் இப்படித்தான் மரித்தார்கள். ரோமர்கள் ஆயிரக்கணக்கானவர்களைக் கொன்றார்கள்; பலரைச் சிலுவையில் அறைந்தார்கள். அர்த்தமற்ற மரணங்கள்.

இந்த ஒரு மனிதரைப் பற்றிக் கிறிஸ்தவர்கள் இன்றுவரை ஒரு வினோதமான வாக்கியத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். அவர் நமக்காக மரித்தார் என்று. நமக்காக என்றால் என்ன அர்த்தம்? இந்த ஒரு மரணத்தில் வேறுபட்டது என்ன?

மற்றவர்களுக்காக மரிக்கும் மனிதர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள், இன்றும் இருக்கிறார்கள். இந்த வழியில் மட்டுமே அவர்கள் மற்றவர்களை மரணத்திலிருந்து காப்பாற்ற முடியும் என்றால். மற்றவர்களுக்காகத் தன்னையே கொடுப்பதைவிடப் பெரியதை ஒருவர் செய்ய முடியாது. அவர்கள் வாழும்படியாக.

முன்பு, தடுப்பூசிகள் வருவதற்கு முன், குழந்தைகள் தொண்டை அடைப்பான் (டிப்தீரியா) நோயால் மூச்சுத் திணறி இறந்தார்கள். ஒரு கெட்டியான படலம் அவர்களுடைய தொண்டையை அடைக்கும்படி வளர்ந்தது. சில சமயங்களில் ஒரே ஒரு வழிதான் உதவியது. மருத்துவர் ஒரு சிறிய குழாயை உள்ளே செலுத்தி, தன் சொந்த வாயால் அந்தப் படலத்தை உறிஞ்சி வெளியே எடுத்தார். குழந்தைக்கு மீண்டும் மூச்சு வந்தது. ஆனால் இப்போது அந்த நோய் மருத்துவருக்குள் இருந்தது. சிலர் அதனால் இறந்தார்கள்.

மருத்துவர் உதவி மட்டும் செய்யவில்லை. குழந்தையைக் கொன்றுகொண்டிருந்ததைத் தனக்குள் எடுத்துக்கொண்டார். நோய் குழந்தையிலிருந்து வெளியேறி மருத்துவருக்குள் சென்றது.

சரியாக இங்கேதான் கேள்வி தொடங்குகிறது. இயேசு நமக்காக மரித்தார் என்றால்: எதிலிருந்து அவர் நம்மை இரட்சித்தார்? இந்தப் படத்தை நமக்குப் பொருத்திப் பார்த்தால், நோய் எது, அது எங்கே இருந்தது?

பெரும்பாலான மனிதர்கள் எந்த நோயையும் உணர்வதே இல்லை. அவர்கள் வாழ்கிறார்கள், வேலை செய்கிறார்கள், அன்புக்கூருகிறார்கள், தங்களால் இயன்றதைச் செய்கிறார்கள். ஒரு நோயா? எங்கே? அப்படி ஒன்று இருந்தாலும், இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒரு மனிதர் மரித்தது அதை ஏன் குணமாக்க வேண்டும்? ஒரு மனிதர் எருசலேமில் மரித்தார். நான் இங்கே வாழ்கிறேன்.

அவருடைய சிலுவைக்கும் எனக்கும் என்ன சம்பந்தம்? இது அப்பாவித்தனமான கேள்வி அல்ல. கிறிஸ்தவத்திடம் கேட்கக்கூடிய மிக முக்கியமான கேள்வி இதுவே. இந்தச் சிறிய புத்தகத்தில், இந்த ஒரு கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல முயல்வதைத் தவிர வேறு எதையும் நான் செய்ய விரும்பவில்லை. படிப்படியாக. முதலில்: நாம் எதனால் அவதிப்படுகிறோம்? பிறகு: அதை நம்மிடமிருந்து எடுத்துப்போடுகிறவர் யார்? பிறகு: அவருக்கு என்ன நடக்கிறது? கடைசியாக: அது என்னிடம் எப்படி வந்து சேருகிறது?

முதல் கிறிஸ்தவர்களில் ஒருவர் இந்த வாக்கியத்தை ஒருமுறை இன்னும் துல்லியமாகச் சொன்னார். இயேசு நம்முடைய குற்றத்தைத் தம்முடைய சொந்தச் சரீரத்தில், அங்கே மரத்தின்மேல், சிலுவையின்மேல் சுமந்தார் என்று எழுதினார்.

இந்த வாக்கியத்திலிருந்து மூன்று சொற்களை நினைவில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள்:

சுமந்தார். சரீரம். குணம்.

இவை நம்மைச் சிறிது நேரம் சிந்திக்க வைக்கும்.

2 நம்மிடம் என்ன சரியில்லை

நான் தேவனிடமிருந்து தொடங்கவில்லை.

இது நம்மைப் பற்றியது.

நம்மைப் பெற்றவர் யார், நாம் எங்கே பிறந்தோம் என்பதை நம்மில் யாரும் தேர்ந்தெடுக்க முடியவில்லை. வாழ்க்கை நம்மை எந்தச் சூழ்நிலைகளுக்குள் தூக்கி எறிந்தது என்பது நம்முடைய முடிவு அல்ல. இன்று நாம் எங்கே நிற்கிறோம் என்பதையும் பெரும்பாலும் நாம் தீர்மானிக்கவில்லை.

இப்போது இது அதிகாரம் 1-இல் வரும் குழந்தையின் விஷயத்தில் இருந்ததுபோல ஓர் உடல் நோயைப் பற்றியது அல்ல. கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஒரு நோயையும் அது எப்படி உணரப்படுகிறது என்பதையும் பற்றியது: வெறுமை, அர்த்தமின்மை, குற்ற உணர்வு, உடைந்துபோன நிலை, வழியில்லாத நிலை, கட்டுண்ட நிலை, நம்பிக்கையின்மை. இவற்றில் எதையும் யாரும் உணர விரும்புவதில்லை. நேர்மையாக ஒரு கணம் நின்று யோசிப்பவர், இப்படிப்பட்ட, இவற்றைப் போன்ற உணர்வுகளைக் கவனிக்கக்கூடும்.

பெரும்பாலும் அவை ஓர் அமைதியான கணத்தில் வருகின்றன. இரவில், உங்களுக்குத் தூக்கம் வராதபோது. ஒரு கல்லறையின் அருகில். அல்லது ஒருவர் உங்களோடு இனி பேசாதபோது. அப்போது, உங்களால் ஒதுக்கித் தள்ள முடியாத ஏதோ ஒன்று அங்கே இருக்கிறது.

ஒவ்வொரு மனிதருக்கும், இனி சரிசெய்ய முடியாத ஏதோ ஒன்று இருக்கிறது. சொல்லப்பட்டுவிட்ட ஒரு வார்த்தை. அறைந்து சாத்தப்பட்ட ஒரு கதவு. நீங்கள் ஒப்புரவாவதற்கு முன்பே மரித்துப்போன ஒருவர். யாரும் கவனிக்காத, ஆனால் நீங்களே ஒருபோதும் மறக்காத ஒரு மோசடி.

நீங்கள் நிறையச் செய்ய முடியும். அதை உணர்ந்து ஒப்புக்கொள்ளலாம். மன்னிப்புக் கேட்கலாம். முடிந்த இடத்தில் சேதத்தை ஈடுசெய்யலாம். இனி ஒருபோதும் அதைச் செய்யமாட்டேன் என்று தீர்மானிக்கலாம்.

உணர்வு மிகவும் தாமதமாக வருகிறது. மன்னிப்பு மற்றவரை இனி சென்றடைவதில்லை. சேதத்தை ஈடுசெய்ய முடியாது, ஏனெனில் அதற்குப் பணம் இல்லை. அல்லது அது சாத்தியமே இல்லை. தீர்மானமோ அடுத்த முறை வரை மட்டுமே நிற்கிறது.

எல்லாம் வெற்றிகரமாக நடந்தாலும், ஏதோ ஒன்று மீதியாக இருக்கும். காரியம் நடந்துவிட்டது. அது உலகில் நிற்கிறது. எந்த ஈடும் அதை நடக்காததாக்குவதில்லை.

இதுவரை நாம் மனிதர்களாகிய நம்மை மட்டுமே பார்த்திருக்கிறோம். தேவன் நம்முடைய சிருஷ்டிகர் என்றால் என்ன? உலகத்தைப் படைத்தது நாம் அல்ல. இயற்கை விதிகளையும் நாம் படைக்கவில்லை. குற்றத்தை நாம் எப்படி கையாளலாம், அல்லது அதிலிருந்து உண்மையாக எப்படி விடுபடலாம் என்பதற்கான விதிமுறைகளையோ நிபந்தனைகளையோகூட நாம் படைக்கவில்லை. நாம் பிறந்திருக்கும் உலகம் தேவனுடைய உலகம். நாம் அப்படி நினைத்தாலும்: விதிகளைத் தீர்மானிப்பது நாம் அல்ல.

மேலே நான் குறிப்பிட்ட எல்லாவற்றையும் ஒரு மரணத்துக்கேதுவான நோயோடு ஒப்பிடலாம். வேதாகமம் அதற்கு ஒரு சிறிய சொல்லைக் கொண்டிருக்கிறது: பாவம்.

பாவம் என்ற சொல் தேய்ந்துபோய்விட்டது. பலர் அதில் ஒழுக்கப் பிரசங்கத்தையும் உயர்த்தப்பட்ட சுட்டுவிரலையும் மட்டுமே கேட்கிறார்கள். ஆனால் அதன் பொருள் வாழ்க்கைக்கு மிக நெருக்கமான ஒன்று. வேதாகமம் பயன்படுத்தும சொல்லின் நேரடிப் பொருள்: இலக்கைத் தவறவிடுதல். குறி தவறிப்போகும் ஓர் அம்பைப் போல.

ஆகவே பாவம் என்றால்: நான் இருக்க வேண்டியவனாக இல்லை. இருக்கக் கூடாததை நான் செய்திருக்கிறேன். இரண்டும் ஒன்றாகச் சேர்ந்தவை. அது செயல்களைக் குறிக்கிறது. அவற்றை எண்ணலாம். அந்தச் செயல்கள் எங்கிருந்து வருகின்றனவோ, நம்முடைய இயல்பின் அந்தப் பகுதியையும் அது குறிக்கிறது. அதை எண்ண முடியாது. ஆனால் ஒவ்வொருவருக்கும் அது தெரியும். நீங்கள் ஒன்றைச் செய்யத் தீர்மானிக்கிறீர்கள்; பிறகு வேறொன்றைச் செய்கிறீர்கள். நம்மைத் துரத்தும் ஒரு சக்தி இருப்பதுபோல. உள்ளிருந்தும், வெளியிலிருந்தும்.

இப்போது கேட்பதற்குக் கடினமான ஒரு வாக்கியம் வருகிறது. அது எல்லாருக்கும் பொருந்தும். எனக்கும்.

வேதாகமம் இப்படிச் சொல்லுகிறது: எல்லாரும் பாவம் செய்து, தேவனுடைய மகிமைக்கு ஏற்றவர்களாக இல்லை.² அதாவது: தேவன் ஆதியில் ஒருவரை எதற்காகப் படைத்தாரோ, அப்படியாரும் இல்லை, யாரும் ஆவதுமில்லை.

நான் யாரையும் குற்றம் சாட்டவில்லை, யார் மேலும் வழக்குத் தொடுக்கவில்லை. இறுதியில் ஒவ்வொரு மனிதனும் தனக்குத் தானே முகங்கொடுக்கிறான். தன்னிடமிருந்தே ஓடுவது எப்போதாவது முடிவுக்கு வருகிறது. நின்று நேர்மையாக இருப்பதே நல்லது: கட்டுண்ட நிலை, வெறுமை, அர்த்தமின்மை, குற்றம், தனிமை, உடைந்துபோன நிலை, வன்முறை, தவறுகள் இருக்கின்றனவா? அவை காய்ச்சலைப் போன்றவை. ஆனால் காய்ச்சல் நோய் அல்ல. ஒரு நோய் இருக்கிறது, ஏதோ சரியில்லை என்பதை அது காட்டுகிறது.

அதன் பின்னால் நோய் இருக்கிறது. அது சத்தமிடுவதில்லை. அது அமைதியாகச் செயல்படுகிறது. அதிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ளக்கூடிய எந்தப் படியும் இல்லை. ஏனெனில் குற்றம் மற்றவர்களிடம் மட்டுமோ எனக்கு வெளியே மட்டுமோ

2. ரோமர் 3:23

இல்லை. அது எனக்குள் இருக்கிறது. என் வாழ்க்கையில், என் வரலாற்றில், நான் இருக்கும் நிலையில்.

ஒரு தத்துவஞானி ஒருமுறை நம்முடைய மனசாட்சியை ஒரு நீதிமன்ற அறை என்று அழைத்தார். அதில் மூன்று குரல்கள் உள்ளன: ஒரு குற்றஞ்சாட்டுபவர், ஒரு வழக்கறிஞர், ஒரு நீதிபதி. மூவரும் நமக்குள் பேசுகிறார்கள். குற்றஞ்சாட்டுபவர் நாம் செய்தவற்றைப் பட்டியலிடுகிறார். வழக்கறிஞர் சாக்குப்போக்குகளைத் தேடுகிறார். நீதிபதியோ நாம் தவிர்க்க முடியாத ஒரு தீர்ப்பைச் சொல்லுகிறார். இந்த நீதிமன்ற அறையை யாரும் நமக்கு விளக்க வேண்டியதில்லை. அதை நாம் நம்மோடு சுமந்து திரிகிறோம்.

ஆகவே வெறும் ஒரு வார்த்தை போதாது. யாராவது என்னிடம், “விட்டுவிடு, மறந்துவிடு” என்று சொன்னால், அது அன்பானதே. ஆனால் அது என்னை வேறொரு மனிதனாக்குவதில்லை. நடந்ததை நடக்காததாக்குவதுமில்லை. “அவ்வளவு மோசமில்லை” என்று சொல்வதால் எந்த மருத்துவரும் ஒரு குழந்தையைக் குணமாக்குவதில்லை.

ஆகவே நமக்கு இரண்டு காரியங்கள் தேவை. நாம் மன்னிக்கப்பட வேண்டும். நமக்குள் இருப்பது வெளியே வந்து ஒரு முடிவுக்கு வர வேண்டும். ஒன்று இல்லாமல் மற்றொன்று உதவாது.

3 தேவன் உண்மையில் எப்படிப்பட்டவர்

தேவன் இல்லாமல் இந்த நிலையிலிருந்து நாம் வெளியே வர முடியாது. தேவன் இல்லாமல் நம்முடைய இருப்பையே நினைத்துப் பார்க்க முடியாது. நாம் அதை விசுவாசித்தாலும் விசுவாசிக்காவிட்டாலும்.

முதலில் ஒரு தவறான புரிதல்.

ஏறக்குறைய ஒவ்வொருவருடைய மனதிலும் தேவனைப் பற்றி ஒரு படம் இருக்கிறது. விசுவாசிக்காதவர்களிடமும். பெரும்பாலும் அது கண்டிப்பான ஒரு கண்காணிப்பாளரின் படம். எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறவர், எதையும் மறக்காதவர். சிலர் சிறுபிள்ளைகளாக இருந்தபோது இப்படிச் கற்றுக்கொண்டார்கள்: அன்பான தேவன் எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறார். அது ஆறுதலாக ஒலிக்கவில்லை. எச்சரிக்கையாக இருக்கச் சொல்வதுபோல ஒலித்தது.

இதை இயேசுவின் சிலுவைக்குப் பொருத்தினால், அது இப்படி ஒலிக்கிறது: தேவன் தண்டனையை விரும்புகிறார். தண்டனை நம்மைத் தாக்காமல் தம்மைத் தாக்கும்படி இயேசு இடையில் பாய்ந்து நின்றார். கோபமுள்ள பிதாவைக் குமாரன் சாந்தப்படுத்தினார்.

பலர் இதை இப்படியே கேட்டிருக்கிறார்கள், திருச்சபைகளிலும். சிலர் இதனால் விலகிப்போனார்கள். அன்பாக நடந்துகொள்வதற்கு முன் முதலில் இரத்தத்தைப் பார்க்க வேண்டிய ஒரு தேவனை யார் நம்ப விரும்புவார்கள்?

இதில் ஏதோ ஒன்று உண்மைதான். நாம் செய்வதைத் தேவன் பார்க்கிறார். அவர் எதையும் வெறுமனே துடைத்துப்போடுவதில்லை. ஆனால் மீதி சரியல்ல. இந்தப் படத்தோடு தொடங்குகிறவர் இறுதியில் எல்லாவற்றையும்

தவறாகப் புரிந்துகொள்கிறார். இந்தப் படம் ஒரு திரிக்கப்பட்ட படம். குறைந்தபட்சம் ஒரு குறுக்கப்பட்ட படம்.

தேவன் முற்றிலும் வேறுவிதமானவர் என்றால் என்ன? வேதாகமத்தில் முதல் அடியை எடுத்து வைப்பது யார் என்று பார்ப்போம். அது ஒருபோதும் மனிதன் அல்ல. எப்போதும் தேவனே. ஆதாம் ஒளிந்துகொண்ட பிறகு, அவர் தோட்டத்தில் அவனைத் தேடுகிறார். அவர் ஆபிரகாமை அழைக்கிறார். தம்முடைய ஜனங்களுக்கு ஒரு கட்டளையைக்கூடக் கொடுப்பதற்கு முன்பே, அவர்களை எகிப்தின் அடிமைத்தனத்திலிருந்து வெளியே கொண்டுவருகிறார். கடைசியாகத் தம்முடைய குமாரனை அனுப்புகிறார்.

வேதாகமத்தின் மிகப் பிரபலமான வாக்கியங்களில் ஒன்று இப்படிச் சொல்லுகிறது: தேவன் உலகத்தில் எவ்வளவோ அன்புகூர்ந்தார்; அதனால் தம்முடைய குமாரனைக் கொடுத்தார்.³

குமாரன் பிதாவிடமிருந்து அன்பைப் போராடிப் பெறவில்லை. பிதா அன்புகூர்ந்ததால் குமாரனைக் கொடுத்தார். அதிகாரம் 1-இல் வரும் மருத்துவர் உதவ விரும்பியதால் வந்ததுபோல. யாரோ அவரை வற்புறுத்திச் சம்மதிக்க வைத்ததால் அல்ல.

அப்படியானால், நாம் மற்றவர்களுக்கும் அதன் மூலம் அவருக்கும் செய்தவற்றைத் தேவன் எப்படிக் கையாளுகிறார்? மீண்டும் நம்மிடமிருந்து தொடங்குவோம். யாரோ உங்களைப் புண்படுத்திவிட்டார் என்று கற்பனை செய்துகொள்ளுங்கள். கடுமையாக. உங்களுக்கு இரண்டு வழிகள் உள்ளன. நீங்கள் அவரைப் பழிவாங்கலாம். அல்லது மன்னிக்கலாம்.

மன்னித்தல் என்றால் என்ன? காயம் போய்விட்டது என்று அதற்கு அர்த்தமல்ல. சேதத்தை மற்றவரிடம் திருப்பிக் கொடுப்பதற்குப் பதிலாக, நீங்களே அதைச் சுமக்கிறீர்கள்

3. யோவான் 3:16

என்பதே அதன் அர்த்தம். மன்னிக்கிறவர் விலை கொடுக்கிறார். எப்போதும். அதுவே மன்னிப்பின் விலை. அதைக் குற்றவாளி கொடுப்பதில்லை; மன்னிக்கிறவரே கொடுக்கிறார்.

இது மனிதர்களிடையே உள்ள அனுபவம். தேவனிடம்? வேதாகமத்தின் முதல் பகுதியாகிய பழைய ஏற்பாட்டில், அவர் தம்முடைய ஜனங்களிடம் இப்படிச் சொல்லுகிறார்:

உன் பாவங்களால் நீ எனக்குப் பிரயாசம் உண்டாக்கினாய். நான், நானே என் நிமித்தம் உன் மீறுதல்களைக் குலைத்துப்போடுகிறவர்.⁴

இரண்டும் அருகருகே நிற்கின்றன. பாவம் தேவனுக்குப் பிரயாசம் உண்டாக்குகிறது. அவர் அதைச் சுமக்கிறார். அவர் அதைக் குலைத்துப்போடுகிறார். நாம் அதற்குத் தகுதியானவர்கள் என்பதால் அல்ல. அவர் அப்படிப்பட்டவர் என்பதால். ஒரு தவறுக்காகக் காத்திருக்கும் நீதிபதி அல்ல. நாம் அந்தச் சூழலையே அவர்மேல் ஏற்றியிருக்கிறோம் என்று நாம் கவனிப்பதற்கு நீண்ட காலத்துக்கு முன்பே அதைச் சுமந்துகொண்டிருப்பவர்.

ஆனால் அது ஒரு பாதி மட்டுமே. ஒன்றுமே நடக்காததுபோலத் தேவன் நடந்துகொள்வதில்லை. எல்லாவற்றையும் கண்டும் காணாமல் விட்டுவிடும் ஒரு தேவன் நல்ல தேவனாக இருக்கமாட்டார். அவர் அக்கறையற்றவராக இருப்பார். ஒரு குழந்தைக்கு அநீதி நடக்கும்போது, யாராவது அதைத் தீவிரமாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று நாம் எதிர்பார்க்கிறோம். தேவன் அதைத் தீவிரமாக எடுத்துக்கொள்கிறார். எல்லாவற்றையும். நான் செய்த அநீதியை, எனக்குச் செய்யப்பட்ட அநீதியைப் போலவே தீவிரமாக.

பாவத்தைச் சுமப்பதிலும் சகிப்பதிலும் தேவன் நீதியுள்ளவரா, பட்சபாதமற்றவரா, முரணற்றவரா என்பதே

4. ஏசாயா 43:24-25

கேள்வி. கடந்தவை, நிகழ்பவை, வரப்போகிறவை எல்லாவற்றையும் அவர் சரிநிலைக்குக் கொண்டுவருவாரா? அது எல்லாரையும் ஒவ்வொருவரையும் பாதிக்கும். நம்முடைய தோல்வியால் – நம்முடைய பாவத்தால் – உண்டான சேதம் எப்போதாவது சரிசெய்யப்பட முடியுமா? கற்பனை செய்ய முடியாத ஒரு காரியம்; ஒருவேளை கற்பனை செய்ய முடியாத ஓர் அற்புதத்தால் மட்டுமே அது நடக்கக்கூடும்.⁵

இவை எல்லாம் சேர்ந்து நம்மைச் சிலுவைக்கு வழிநடத்துகின்றன. கண்டிப்பானவராக மட்டுமே இருக்கும் ஒரு தேவனுக்குச் சிலுவை தேவையில்லை. அவர் வெறுமனே தண்டித்துப் பழிவாங்கலாம். மென்மையானவராக மட்டுமே இருக்கும் ஒரு தேவனுக்கும் அது தேவையில்லை. அவர் கண்டும் காணாமல் இருக்கலாம். அதுவும் அதே அளவுக்குச் சோகமானது. ஆனால் தேவன் இரண்டுமானவர். அவர் குற்றத்தைத் தீவிரமாக எடுத்துக்கொள்கிறார். குற்றவாளியை முழுமையாக நேசிக்கிறார். இப்படிப்பட்ட ஒரு தேவன், இரண்டும் உண்மையாகவே நிலைத்திருக்கும் ஒரு வழியில் செல்கிறார். அதில் அவர் இருபுறமும் இழுபட்டுத் தடுமாறுவதில்லை. அவர் அன்பாகவே இருக்கிறார்; அவர் செய்வது அன்பு. அது நீதியும் பரிசுத்தமுமான ஓர் அன்பு.

சிலுவையே அந்த வழி. அது அவருடைய வழி. நம்முடையது அல்ல.

5. ரோமர் 3:25-26

4 ஏன் இரத்தம்?

சிலுவை இரத்தம் சிந்திய ஒரு நிகழ்வு. இரத்தத்தைத் தவிர்த்து நாம் செல்ல முடியாது. அது அந்நியமாக ஒலித்தாலும். குறைந்தபட்சம் நம்முடைய பகுதிகளில்.

அன்றாட வாழ்க்கையில் நாம் இரத்தத்தை அரிதாகவே சந்திக்கிறோம். ஒரு காயத்தின்போது. மருத்துவரிடம், அவர் இரத்தம் எடுக்கும்போது. அல்லது இரத்த தானத்தின்போது. அங்கே, வேறு சமயங்களில் நாம் எளிதில் மறந்துவிடும் ஒன்றைக் கற்றுக்கொள்கிறோம்: இரத்தம் உயிரைக் காப்பாற்ற முடியும். ஒருவருடைய இரத்தம் மற்றவரை உயிரோடு வைத்திருக்கிறது.

முதல் முறையாக ஓர் ஆராதனைக்குச் செல்பவர், இயேசுவின் இரத்தத்தைப் பற்றிய ஒரு பாடலைக் கேட்கக்கூடும். அவர் வியக்கிறார். அல்லது அருவருப்படைகிறார். கிறிஸ்தவம் ஏன் இரத்தம் இல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை? மன்னிப்பின் ஒரு வார்த்தை ஏன் போதாது?

மீண்டும் நம்மிடமிருந்து தொடங்குவோம். ஒரு சிறுவன் தன் தாயின் வெள்ளை மேஜை விரிப்பில் ஃபெல்ட் பேனாக்களால் வரைகிறான். அவள் உள்ளே வந்து அதைப் பார்க்கிறாள். அவள் அவனை மன்னிக்கிறாள். உடனே, எந்தக் குற்றச்சாட்டும் இல்லாமல். ஆனால் விரிப்பு இன்னும் வண்ணமயமாகவே இருக்கிறது. மன்னிப்பு அதைச் சுத்தமாக்குவதில்லை. யாராவது அதைத் துவைக்க வேண்டும். அதைத் துவைப்பவன் அந்தச் சிறுவன் அல்ல.

மன்னிப்புக்கும் சுத்திகரிப்புக்கும் இடையிலான வேறுபாடு இதுதான். மன்னிப்பு சொல்லுகிறது: நான் அதை உன்மேல் குற்றமாகக் கணக்கிடவில்லை. சுத்திகரிப்பு சொல்லுகிறது: அது போய்விட்டது. நமக்கு இரண்டும் தேவை. அதிகாரம் 2-இல்,

பாவம் ஒரு நோயைப் போல நமக்குள் இருக்கிறது என்று பார்த்தோம். ஆகவே, “விட்டுவிடு, மறந்துவிடு” என்று சொல்லும் ஒருவர் மட்டும் நமக்குப் போதாது. குணமாக்கும் ஒருவர் நமக்குத் தேவை.

தேவனிடம்? இயேசுவுக்கு நீண்ட காலத்துக்கு முன்பே அவர் இதைத் தம்முடைய ஜனமாகிய இஸ்ரவேலுக்குக் கற்றுக்கொடுத்தார். நமக்கு அந்நியமான ஒரு மொழியில். அக்காலத்தில் ஒவ்வொருவரும் அதைப் புரிந்துகொண்டார்கள். அது பலிகளின் மொழி.

குற்றத்தைத் தன்மேல் ஏற்றிக்கொண்ட ஓர் இஸ்ரவேலன், தேவன் வாசம்பண்ணின இடமாகிய பரிசுத்த ஸ்தலத்துக்கு ஒரு மிருகத்தைக் கொண்டுவந்தான். அந்த மிருகத்தின் தலையின்மேல் தன் கையை வைத்தான். அதன் அர்த்தம்: இந்த மிருகம் இப்போது எனக்குப் பதிலாக நிற்கிறது. பிறகு அது அடிக்கப்பட்டது. ஆசாரியன் இரத்தத்தை எடுத்துப் பலிபீடத்துக்குக் கொண்டுவந்தான். இரத்தமே முக்கியமானது. கொல்லுதல் அல்ல. இரத்தம்.

ஏன்? ஏனெனில் வேதாகமத்தில் இரத்தம் உயிரைக் குறிக்கிறது. மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தில் தேவன் சொல்லுகிறார்:

உயிர் இரத்தத்தில் இருக்கிறது; அது உங்களை மூடும்படி அதை நான் உங்களுக்குப் பலிபீடத்தின்மேல் கொடுத்திருக்கிறேன்.⁶

இந்த வாக்கியத்தில் நிறைய அடங்கியிருக்கிறது. தேவன் இரத்தத்தைக் கொடுக்கிறார். கடன் கொடுத்தவன் தன் பணத்தைக் கேட்பதுபோல அவர் அதைக் கேட்பதில்லை. ஒரு மருத்துவர் மருந்து கொடுப்பதுபோல அவர் அதைக் கொடுக்கிறார். இரத்தம் செய்வதன் பெயர்: மூடுதல். அது

6. லேவியராகமம் 17:11

குற்றத்தின்மேல் படர்கிறது. அதே நேரத்தில் அதை எடுத்துப்போடுகிறது.

இந்த அந்நிய மொழி என்ன சொல்லுகிறது? மூன்று காரியங்கள்:

குற்றம் தீவிரமானது.

அதற்கு ஓர் உயிர் விலையாகிறது.

அந்த உயிரைத் தேவனே கொடுக்கிறார்.

ஆனால் மிருகங்கள் ஒரு படம் மட்டுமே. ஓர் ஆடு தான் எதற்காக மரிக்கிறது என்பதை அறியாது. அது எதையும் தன்மேல் எடுத்துக்கொள்ள முடியாது, ஏனெனில் அது எதையும் புரிந்துகொள்வதில்லை. மிருகங்களின் இரத்தம் எந்தக் குற்றத்தையும் எடுத்துப்போட முடியாது என்று வேதாகமமே சொல்லுகிறது.⁷ அது ஒருவிதப் பாடம். தாம் ஒருநாள் உண்மையாகச் செய்யப்போவதை தேவன் அதன் மூலம் முன்னறிவித்தார்.

பின்னர் அவர் அதைச் செய்தார். ஒரு மிருகத்தைக் கொண்டு அல்ல. தாம் என்ன செய்கிறார் என்பதை அறிந்திருந்த ஒரு மனிதரைக் கொண்டு. அதை விரும்பிய ஒருவரைக் கொண்டு. தேவனுடைய சொந்தக் குமாரனாக இருந்தவரைக் கொண்டு. இங்கே தேவன் அந்நிய இரத்தத்தை எடுக்கவில்லை. தம்முடைய சொந்த இரத்தத்தைக் கொடுத்தார்.

ஆகவேதான் இரத்தம். தேவன் இரத்தத்தைப் பார்க்க விரும்புகிறார் என்பதால் அல்ல. குற்றத்துக்கு ஓர் உயிர் விலையாகிறது என்பதால். அது தம்முடைய சொந்த உயிராக இருக்க வேண்டும் என்று தேவன் தீர்மானித்ததால். இந்தச் செயலில் பிதாவும் குமாரனும் பரிபூரணமாக ஒன்றாயிருக்கிறார்கள்.

7. எபிரெயர் 10:4

5 இயேசு தாமே சொன்னது

இயேசுவைப் பற்றி என்ன? தமக்கு என்ன வரப்போகிறது என்பது அவருக்குத் தெரிந்திருந்ததா?

ஒருவர் இளம் வயதிலேயே மரிக்கும்போது, பின்னால் இருப்பவர்கள் அடிக்கடி கேட்கிறார்கள்: அவருக்கு முன்பே தெரிந்திருந்ததா? நாம் இப்போதுதான் புரிந்துகொள்ளும் ஏதாவது ஒன்றை அவர் சொன்னாரா? சில சமயங்களில் ஒரு கடிதம் கிடைக்கிறது. அல்லது அப்போது கவனிக்காமல் விட்ட ஒரு வாக்கியம் நினைவுக்கு வருகிறது.

இயேசுவின் விஷயத்தில் வேறொரு சந்தேகம் எழுவது இயல்பு: அவருடைய மரணத்துக்கு அர்த்தம் பின்னர்தான் கொடுக்கப்பட்டது என்பதே அது. ஒரு பிரசங்கியார் எல்லை மீறினார். அதிகாரமுள்ளவர்கள் அவரை வழியிலிருந்து அகற்றினார்கள். அதன் பிறகு அவருடைய நண்பர்கள் அந்த அர்த்தமற்ற மரணத்தில் ஓர் அர்த்தத்தைத் தேடினார்கள். இப்படி நடப்பதுண்டு. மனிதர்கள் துக்கிக்கும்போது இப்படிச் செய்கிறார்கள்.

பதிவுகள் வேறொன்றைச் சொல்லுகின்றன. இயேசு தம்முடைய மரணம் வருவதற்கு முன்பே அதைப் பற்றிப் பேசினார். பலமுறை. அதற்கு மீட்பின் அர்த்தத்தைத் துல்லியமாக அவரே கொடுத்தார்.

தாம் எருசலேமுக்குப் போய் அங்கே மரிக்க வேண்டியிருக்கும் என்று மூன்று முறை அவர் தம்முடைய நண்பர்களிடம் சொன்னார். வேண்டியிருக்கும். அவர்கள் அதைக் கேட்க விரும்பவில்லை. அவர்களில் ஒருவனாகிய பேதுரு அவரைக் கடுமையாக எதிர்த்தான். இயேசுவோ தம் வார்த்தையில் உறுதியாக நின்றார்.

ஒருமுறை அவர் தம்மை ஒரு மருத்துவர் என்று அழைத்தார். வெறுக்கப்பட்ட வரி வசூலிப்பவர்களோடும், கெட்ட பெயர் உள்ள மற்றவர்களோடும் அவர் பந்தியில் உட்கார்ந்ததற்காக மக்கள் அவரைக் குற்றம் சாட்டினார்கள். அவர் பதிலளித்தார்:

சுகமுள்ளவர்களுக்கு அல்ல, நோயாளிகளுக்கே மருத்துவர் தேவை.⁸

தாம் யாரிடம் வந்தார் என்பது அவருக்குத் தெரிந்திருந்தது. எதற்காக வந்தார் என்பதையும் அவர் சொன்னார்:

மனுஷகுமாரன் ஊழியம் கொள்ளும்படி வரவில்லை; ஊழியம் செய்யவும், அநேகருக்காகத் தம்முடைய ஜீவனை மீட்கும் பொருளாகக் கொடுக்கவுமே வந்தார்.⁹

மனுஷகுமாரன் – இயேசு தம்மை இப்படித்தான் அழைத்தார். மீட்கும் பொருள் என்பது ஒரு கைதியை விடுவிக்கக் கொடுக்கப்படும் பணம். சிறையிருப்பிலிருந்து, அடிமைத்தனத்திலிருந்து. கடனில் மூழ்கிய ஒரு வாழ்க்கையிலிருந்து. இயேசு சொல்லுகிறார்: என் ஜீவனே விலை. நீங்களே விடுதலையாகிறவர்கள்.

கடைசி மாலையில், அவர் தம்முடைய நண்பர்களோடு பஸ்கா விருந்தை உண்டார். இந்தப் பண்டிகையில் இஸ்ரவேல் இன்றுவரை எகிப்திலிருந்து விடுதலையானதை நினைவுகூருகிறது. அவர் அப்பத்தை எடுத்து, பிட்டு, சொன்னார்: இது உங்களுக்காக என் சரீரம். அவர் திராட்சரசமுள்ள பாத்திரத்தை எடுத்துச் சொன்னார்: இது பாவமன்னிப்புக்கென்று அநேகருக்காகச் சிந்தப்படுகிற என் இரத்தம்.¹⁰

அவர்கள் அதைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை. பின்னர்தான் புரிந்துகொண்டார்கள். ஆனால் அது நடப்பதற்கு முன்பே அவர் அதைச் சொன்னார். தாம் மரிப்பார் என்று அவருக்குத்

8. மாற்கு 2:17

9. மாற்கு 10:45

10. லூக்கா 22:19; மத்தேயு 26:28

தெரியும். யாருக்காக என்றும் தெரியும். எதற்காக என்றும் தெரியும்.

பிறகு ஒலிவமலையின் அடிவாரத்தில், கெத்ஸெமனே தோட்டத்தில் அந்த இரவு வந்தது. அது அவருக்கு எவ்வளவு விலையானது என்பதை அங்கே பார்க்கிறோம். அவர் தம்முடைய நண்பர்களில் மூன்று பேரைத் தம்மோடு அழைத்துச் சென்றார். தம் ஆத்துமா மரணத்துக்கேதுவான துக்கம் கொண்டிருக்கிறது என்று அவர்களிடம் சொன்னார். பிறகு தரையில் விழுந்து ஜெபித்தார்:

பிதாவே, எல்லாம் உம்மால் கூடும். இந்தப் பாத்திரத்தை என்னிடமிருந்து எடுத்துப்போடும். ஆனாலும் நான் விரும்புகிறபடி அல்ல, நீர் விரும்புகிறபடியே ஆகட்டும்.¹¹

பாத்திரம் ஒரு பழைய படம். இஸ்ரவேலின் தீர்க்கதரிசிகளிடம், தேவன் ஒரு மனிதனுக்குக் குடிக்கக் கொடுப்பதே பாத்திரம். அவனுடைய பங்கு. அவனுடைய விதி. சில சமயங்களில் அது ஆசீர்வாதம். சில சமயங்களில் ஒரு மனிதனுக்கு அளந்து கொடுக்கப்படக்கூடிய மிகக் கடினமானது. தம்முடைய பாத்திரத்தில் என்ன இருந்தது என்பதை இயேசு கண்டார். அது தம்மைவிட்டு நீங்கும்படி வேண்டினார். பிறகு அதைக் குடித்தார்.

ஆகவே அவர் தம்முடைய மரணத்துக்குள் தடுமாறி விழவில்லை. வரப்போவதை அவர் கண்டார். தப்பிவிக்கப்படும்படி வேண்டினார். ஆனாலும் அவர் சென்றார். இதைப் பற்றி அதிகாரம் 7-இல் மீண்டும் பார்ப்போம்.

சிலுவையில், தம் மரணத்துக்குச் சற்று முன், அவர் இன்னும் ஒரு வார்த்தை சொன்னார். கிரேக்கத்தில் அது ஒரே ஒரு சொல். ஜெர்மன் மொழியில் அதற்கு மூன்று சொற்கள் தேவை: “Es ist vollbracht” (“முடிந்தது”).¹² அதன் அர்த்தம்: “எல்லாம்

11. மாற்கு 14:34-36

12. யோவான் 19:30

போய்விட்டது” என்பதல்ல. மாறாக: “செய்து முடிக்கப்பட்டது.”
பணி நிறைவேறிவிட்டது.

6 மூன்று கடினமான வாக்கியங்கள்

இப்போது இது கடினமாகிறது.

நீங்கள் மெதுவாக வாசிக்க வேண்டிய மூன்று வாக்கியங்கள்.

இரண்டு முறை வாசிக்க வேண்டிய வாக்கியங்களை நீங்கள் அறிவீர்கள். மருத்துவரிடமிருந்து வரும் ஒரு பரிசோதனை அறிக்கை. அரசு அலுவலகத்திலிருந்து வரும் ஒரு கடிதம். நீங்கள் அவற்றை வாசித்து, கீழே வைத்து, மீண்டும் வாசிக்கிறீர்கள். ஏனெனில் அவற்றைப் பொறுத்து நிறைய காரியங்கள் இருக்கின்றன.

இயேசுவின் மரணத்தைப் பற்றியும் இப்படிப்பட்ட வாக்கியங்கள் உண்டு. முதல் கிறிஸ்தவர்கள் அதைச் சில வாக்கியங்களில் சுருக்கிச் சொன்னார்கள். அவற்றில் மூன்று குறிப்பாகக் கடினமானவை. அவை நிறையச் சுமப்பதால் கடினமானவை. எளிதில் தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப்படுவதாலும் கடினமானவை.

முதல் வாக்கியம்: வேதவாக்கியங்களின்படி கிறிஸ்து நம்முடைய பாவங்களுக்காக மரித்தார்.¹³

சிலுவையைப் பற்றி நம்மிடம் இருக்கும் மிகப் பழமையான வாக்கியம் இதுதான். ஏறக்குறைய கி.பி. 55-ஆம் ஆண்டில் பவுல் கொரிந்துவிலுள்ள கிறிஸ்தவர்களுக்கு இதை எழுதுகிறார். தமக்கு முன்பு கிறிஸ்தவர்களாக இருந்தவர்களிடமிருந்து இதைத் தாமே பெற்றுக்கொண்டதாகவும் அவர் சொல்லுகிறார். ஆகவே இந்த வாக்கியம் சிலுவைக்குப் பிந்தைய முதல் ஆண்டுகளிலிருந்து வருகிறது. தலைமுறைகளுக்குப் பிறகு யாரும் இதைக் கற்பனை செய்து உருவாக்கவில்லை.

13. 1 கொரிந்தியர் 15:3

நம்முடைய பாவங்களுக்காக. அவருடைய எதிரிகளின் காரணமாக அல்ல. நமக்கு ஒரு முன்மாதிரியாக அல்ல. மாறாக: நம்முடைய பாவங்களுக்காக. அவருடைய மரணம் அதிகாரம் 2-இல் சொல்லப்பட்டதோடு தொடர்புடையது. நமக்குள் இருக்கும் நோயோடு. நாம் இனி சரிசெய்ய முடியாதவற்றோடு.

வேதவாக்கியங்களின்படி. அதாவது: இஸ்ரவேலின் வேதாகமத்தில் இது முன்பே இப்படி எழுதப்பட்டிருந்தது. முதல் கிறிஸ்தவர்கள் சிலுவையைப் புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கவில்லை. அதை அங்கே மீண்டும் கண்டடைந்தார்கள். மிகத் தெளிவாக, அப்போதே நூற்றாண்டுகள் பழமையான ஒரு பாடலில். அது அசட்டை செய்யப்படுகிற, பாடுபடுகிற, மரிக்கிற தேவனுடைய ஒரு தாசனைப் பற்றிப் பேசுகிறது. அது சொல்லுகிறது:

அவர் நம்முடைய நோயைச் சுமந்தார். நம்முடைய மீறுதல்களினிமித்தம் அவர் காயப்பட்டார். நம்மெல்லாருடைய குற்றத்தையும் கர்த்தர் அவர்மேல் விழப்பண்ணினார்.¹⁴

இங்கே உள்ள சொல் உண்மையில் நோய் என்றே பொருள்படுகிறது. அது “பாவ நோய்”. மற்றவர்கள் எதனால் நோயுற்றிருக்கிறார்களோ, அதைத் தமக்குள் எடுத்துக்கொள்ளும் ஒருவரைத் தீர்க்கதரிசி காண்கிறார். குழந்தையின் படுக்கை அருகே இருந்த மருத்துவரைப் போல.

இஸ்ரவேலின் வேதாகமத்திலுள்ள விடுதலையின் வரலாறுகள் சிலுவையை முன்சுட்டிக்காட்டுகின்றன. அங்கே ஒரு ஜனத்துக்கு நடந்தது, இங்கே எல்லா மனிதர்களுக்காகவும் நடக்கிறது.

இரண்டாவது வாக்கியம்: நாம் அவருக்குள் தேவனுடைய நீதியாகும்படிக்கு, பாவம் அறியாதவரைத் தேவன் நமக்காகப் பாவமாக்கினார்.¹⁵

14. ஏசாயா 53:4-6

15. 2 கொரிந்தியர் 5:21

மூன்றில் இதுவே மிகக் கடினமானது. நீங்கள் அதைப் பகுதி பகுதியாக வாசிக்க வேண்டும்.

பாவம் அறியாதவர்: இயேசுவுக்குச் சொந்தக் குற்றம் எதுவும் இல்லை; அவர் ஒருபோதும் அநீதியோடு கூட்டுச் சேரவில்லை. **பாவமாக்கினார்:** பாவம் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் தேவன் அவரை நிறுத்தினார். நாம் இருக்கும் நிலையோடு அவரை ஒன்றாக்கினார். “அவரைப் பாவியாக்கினார்” என்பதல்ல. மாறாக: நம்முடைய காரியத்தை முழுமையாக அவரிடம் ஒப்படைத்தார். பின்னர் நோக்கம்: **நாம் தேவனுடைய நீதியாகும்படிக்கு.** அவருக்குள்.

இங்கே நீதி என்பது குறைவற்றவராக இருப்பது அல்ல. தேவனோடு சரியான உறவில் இருப்பது என்பதே அதன் அர்த்தம். மீண்டும் அவருக்குச் சொந்தமாவது.

இது ஒரு பரிமாற்றம். அவர் நம்முடையதைப் பெறுகிறார். நாம் அவருடையதைப் பெறுகிறோம். ஆனால் இரண்டு அந்நியர்கள் எதையோ முன்னும் பின்னும் தள்ளிக்கொள்ளும் சந்தையிலுள்ள பரிமாற்றம் போன்றதல்ல இது. இது அவருக்குள் நடக்கும் பரிமாற்றம். நாம் உள்ளே எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறோம். அவருடைய சிலுவை மரணத்துக்குள். அவருடைய உயிர்த்தெழுதலின் ஜீவனுக்குள்.

பவுல் ஒருமுறை ஒரு நண்பருக்கு ஒரு சிறிய கடிதம் எழுதுகிறார். அந்த நண்பரிடமிருந்து ஓர் அடிமை ஒடிப்போயிருந்தான். அவன் பெயர் ஒநேசிமு. ஒருவேளை அவன் எதையாவது எடுத்துக்கொண்டு போயிருக்கலாம். பவுல் அவனைச் சந்தித்து, அவனைத் திருப்பி அனுப்புகிறார். அவர் எழுதுகிறார்: அவன் உனக்கு ஏதாவது கடன்பட்டிருந்தால், அதை என் கணக்கில் வை. நான் செலுத்துவேன்.¹⁶ இங்கே யாரும் தண்டனையைப் பற்றி நினைக்கவில்லை. ஒருவர்

16. பிலேமோன் 18-19

மற்றவருக்காகப் பொறுப்பேற்கிறார். வேதாகமம் இயேசுவைப் பற்றியும் இப்படியே பேசுகிறது.

மூன்றாவது வாக்கியம்: அவர் நம்முடைய பாவங்களைத் தம்முடைய சரீரத்தில் மரத்தின்மேல் சுமந்தார்.¹⁷

இந்த வாக்கியத்தை அதிகாரம் 1-இலிருந்தே நீங்கள் அறிவீர்கள். அது இடத்தைக் குறிப்பிடுகிறது. அவருடைய சரீரத்தில். மரத்தின்மேல், சிலுவையின்மேல். சிந்தனையில் அல்ல, பரலோகத்தில் எங்கோ அல்ல. ஒரு குறிப்பிட்ட நாளில், ஒரு குறிப்பிட்ட மரச்சட்டத்தில், இரத்தம் சிந்தக்கூடிய ஓர் உடலில்.

அது செயலையும் குறிப்பிடுகிறது: சுமந்தார். இதோடு பலிகளின் மொழியிலிருந்து இன்னொரு படமும் சேர்ந்திருக்கிறது. ஆண்டுக்கு ஒருமுறை, பெரிய பாவநிவாரண நாளில், ஆசாரியன் உயிரோடிருக்கும் ஒரு வெள்ளாட்டுக்கடாவின் தலையின்மேல் தன் இரண்டு கைகளையும் வைத்தான். ஜனத்தின் எல்லாக் குற்றங்களையும் அதன்மேல் அறிக்கையிட்டான். பிறகு அந்தக் கடா வனாந்தரத்துக்குத் துரத்திவிடப்பட்டது. அது குற்றத்தைச் சுமந்துகொண்டு போனது. அது திரும்பி வர முடியாத ஓர் இடத்துக்கு.¹⁸

இந்தச் சொல்லே மூன்றாவது வாக்கியத்திலும் உள்ளது: சுமந்தார். சுமந்துகொண்டு போனார். குற்றத்தை வெளியே சுமந்துகொண்டு போகும் அந்தக் கடாவைப் போல இயேசு இருக்கிறார். அதே நேரத்தில், தன் இரத்தத்தால் சுத்திகரிக்கும் பலியாகவும் அவர் இருக்கிறார். இரண்டும் ஒரே நபரில்.

அந்த வாக்கியம் இன்னும் தொடர்கிறது: நாம் பாவங்களுக்குச் செத்து, நீதிக்குப் பிழைக்கும்படிக்கு. “நாம் நன்றாக உணரும்படிக்கு” என்று அங்கே எழுதப்படவில்லை. “நாம் வேறுவிதமாக வாழும்படிக்கு” என்றே

17. 1 பேதுரு 2:24

18. லேவியராகமம் 16:21-22

எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இயேசுவின் மரணம் நமக்காக நடந்த ஒன்று மட்டுமல்ல. அதன் மூலம் நம்மோடும் நமக்குள்ளும் ஏதோ ஒன்று நடக்க வேண்டும்.

பிறகு நாம் ஏற்கனவே அறிந்த வாக்கியம் வருகிறது: அவருடைய காயங்களால் நீங்கள் குணமானீர்கள். அவருடைய மரணமே நம்முடைய ஜீவன்.

7 அவருடைய மரணம் நம்மை எப்படி இரட்சிக்கிறது

இப்போது ஒரு பதில் வருகிறது. அல்லது குறைந்தபட்சம் ஒரு பதிலுக்கான முயற்சி.

ஒருவரை இழந்தவர் கேட்கிறார்: ஏன்? ஏன் அவர்? ஏன் இப்படி? பெரும்பாலும் பதில் கிடைப்பதில்லை. மரணம் அர்த்தமற்றதாகவே இருக்கிறது.

இயேசுவின் விஷயத்தில் நாம் வேறுவிதமாகக் கேட்கிறோம். “அவர் ஏன் மரித்தார்?” என்று மட்டுமல்ல. மாறாக: “அவருடைய மரணத்தில் என்ன நடந்தது?” இதுவே அதிகாரம் 1-இலிருந்து வரும் மூன்றாவது கேள்வி. ஐந்து படிகளில் இதை அணுக முயல்கிறேன்.

முதலாவது: அவர் அதைத் தம்மேல் ஏற்றுக்கொண்டார்.

இயேசு ஒரு விபத்தில் சிக்கவில்லை. அவர் அதற்குள் நடந்து சென்றார். எருசலேமில் தமக்கு என்ன காத்திருக்கிறது என்பது அவருக்குத் தெரியும். அவர் அங்கே சென்றார். தம் மரணத்துக்கு முந்தைய இரவில், அது தம்மைவிட்டு நீங்கும்படி ஜெபித்தார். பிறகு சொன்னார்: நான் விரும்புகிறபடி அல்ல, நீர் விரும்புகிறபடியே.¹⁹

அதன் பிறகு நடந்ததை மனிதர்கள் செய்தார்கள். ஒரு நண்பனின் காட்டிக்கொடுப்பு. தொடக்கத்திலிருந்தே தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்த ஒரு தீர்ப்பு. அடிகள், பரியாசம், மரணதண்டனை. வானத்திலிருந்து மின்னல் அல்ல. மனிதக் கைகள். ஆனாலும் வேதாகமம் சொல்லுகிறது: இதுவே தேவனுடைய வழி. தேவன் தம்முடைய குமாரனை ஒப்புக்கொடுத்தார்.²⁰ இரண்டும் உண்மை. மனிதர்கள் அதைச்

19. மாற்கு 14:36

20. ரோமர் 8:32; அப்போஸ்தலர் 2:23

செய்தார்கள். தேவன் அப்படி விரும்பியதால் அதை நடக்கவிட்டார். ஏனெனில் அதிகாரம் 3 பேசிய, கற்பனை செய்ய முடியாத அந்த அற்புதம் இப்படித்தான் நடக்க வேண்டியிருந்தது.

அங்கே இயேசு அனுபவித்த பாடு, தேவன் இல்லாத ஓர் உலகம் தன் போக்கில் செல்லும்போது நடப்பதே. விதை முளைக்கிறது. பொய், அநீதி, வன்முறை, மரணம். இதுவே குற்றத்தின், பாவத்தின் அறுவடை. அவர் அதைத் தம்முடைய சொந்தச் சரீரத்தில் அறுவடை செய்தார். அவருடைய அறுவடை அல்ல. நம்முடையது.

இரண்டாவது: அது அவருடையதாக இல்லாததால்தான் அவரால் அதைச் சுமக்க முடிந்தது.

இங்கே அதிகாரம் 1-இல் வரும் மருத்துவரின் படம் உதவுகிறது. குழந்தையிடமிருந்து நோயை அவரால் ஏன் எடுத்துப்போட முடிந்தது? ஏனெனில் அவருக்கே அந்த நோய் இல்லை. அவர் வெளியிலிருந்து சுகமுள்ளவராக வந்தார். தானே மூச்சுத் திணறிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு மருத்துவர் எந்தக் குழந்தைக்கும் மூச்சுக் கொடுக்க முடியாது.

இங்கேயும் அப்படியே. இயேசுவுக்குச் சொந்தக் குற்றம் எதுவும் இல்லை. அவர் திரும்பப் பெற வேண்டிய வார்த்தை எதுவும் இல்லை. அவர் அறைந்து சாத்திய கதவு எதுவும் இல்லை. ஆகவே அவரால் நம்முடையதைச் சுமக்க முடிந்தது. அநீதியுள்ளவர்களுக்காக நீதியுள்ளவர்.²¹ அவர் சுமக்கிறார். நம்முடைய குற்றத்தை அவர் ஏற்றுக்கொள்கிறார். அவர் முழுமையாகப் பாவிகளின் பக்கம் நிற்கிறார். இது சிலுவையில் நடக்கிறது. அந்த மணிநேரங்களில் இது அவருக்கு என்ன செய்தது?

மூன்றாவது: அவர் அதைத் தம்முடைய மரணத்துக்குள் எடுத்துச் சென்றார்.

21. 1 பேதுரு 3:18

அது ஏன் ஒரு மரணமாக இருக்க வேண்டியிருந்தது?

அதிகாரம் 2-ஐ நினைத்துப் பாருங்கள். பாவம் மற்றவர்களிடம் மட்டுமோ எனக்கு வெளியே மட்டுமோ இல்லை. அது எனக்குள் இருக்கிறது. என் வாழ்க்கையில். ஒரு வாழ்க்கைக்குள் இருக்கும் இந்த மரணத்துக்கேதுவான நோயாகிய பாவம், அந்த வாழ்க்கை முடியும்போதுதான் தன் முடிவைக் காண்கிறது. ஆகவே ஒரு கணக்கைத் தள்ளாபடி செய்வதுபோல அதை வெறுமனே தள்ளாபடி செய்ய முடியாது. ஒரு கணக்குச் சீட்டைக் கிழித்துப்போடலாம். ஒரு வாழ்க்கையை அப்படிச் செய்ய முடியாது.

இயேசு நம்முடைய பாவத்தைத் தம்முடைய வாழ்க்கைக்குள் ஏற்றுக்கொண்டார். மருத்துவர் குழந்தையின் நோயை ஏற்றுக்கொண்டதுபோல. அந்த வாழ்க்கையை அவர் மரணத்துக்குள் ஒப்புக்கொடுத்தார். குற்றமும் நம்முடைய நோயும் அவை சேர வேண்டிய இடத்துக்கு அவரோடு சென்றன. வெள்ளாட்டுக்கடா பாவங்களை வனாந்தரத்துக்கு, மரணத்தின் தேசத்துக்குச் சுமந்துகொண்டு போனதுபோல. அங்கேயே அது தங்கிவிட்டது.

வேதாகமம் இதை இந்தக் கடினமான வாக்கியத்தால் சொல்லுகிறது:

தேவன் தம்முடைய குமாரனின் மாம்சத்தில் பாவத்தைக் கண்டித்தார் (நியாயந்தீர்த்தார்).²²

குமாரனை அல்ல. பாவத்தை. அவர் அதைச் சுமந்துகொண்டு சென்ற இடத்தில் அது தன் தீர்ப்பைப் பெற்றது. அதிகாரம் 3-இன் கேள்விக்கு இதுவே பதில். தேவன் கண்டும் காணாமல் இருப்பதில்லை. அவர் பாவத்தை நியாயந்தீர்க்கிறார். பாவியை இரட்சிக்கிறார். இப்படி அவருடைய மரணம் நமக்கு ஜீவனுக்கான வாசலாகிறது.

22. ரோமர் 8:3

இரத்தம்? வேதாகமத்தில் இரத்தம், ஒப்புக்கொடுக்கப்படும் ஜீவனைக் குறிக்கிறது. கொடூரத்தை அல்ல. அது சொல்லுகிறது: உங்களுக்காக என் ஜீவனைக் கொடுக்கிறேன்.

பாவத்தின் சம்பளமும் விளைவும் மரணம். நிலையான, நித்திய மரணத்திலிருந்து நம்மை இரட்சிக்கும்படி, ஜீவனின் அதிபதி நம்முடைய இடத்தில் மரிக்கிறார்.

நான்காவது: மரணம் அவரைப் பிடித்துவைக்க முடியவில்லை.

இங்கே மருத்துவரின் படம் முடிகிறது. மருத்துவர் நோயால் இறந்தார்; அதோடு அது முடிந்துவிட்டது. இயேசுவின் விஷயத்தில் அப்படி முடியவில்லை. அவரே பரிபூரணமாக நல்லவரும் நீதியுள்ளவருமாக இருந்தார். மற்றவர்களின் பாவம் முடிவுக்கு வரும் ஒரு மரணத்துக்கு, அவரைப் பிடித்துவைக்க எந்த உரிமையும் எந்தக் காரணமும் இல்லை. மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு கல்லறை வெறுமையாக இருந்தது. அது இல்லாமல் மற்ற எல்லாம் ஓர் அழகான உதாரணம் மட்டுமே. அதோடு, அது ஓர் இரட்சிப்பு. அடுத்த அதிகாரம் இதைப் பற்றியது.

ஐந்தாவது: அவருடைய மரணம் நம்முடையதாகக் கணக்கிடப்படுகிறது.

இப்போது, இதை என் சொந்தக் காரியமாக்கும் படி. “அவர் நமக்காக மரித்தார்” என்று மட்டும் வேதாகமம் சொல்லவில்லை. “நாம் அவரோடுகூட மரித்தோம்” என்று சொல்லுகிறது.²³ இது ஒரு பக்திப் பேச்சு வழக்கு அல்ல. இதன் அர்த்தம்: அவருடைய மரணத்தில் முடிவுக்கு வந்தது என் நோயுற்ற, பாவமுள்ள இயல்பே. நான் இருந்த அந்த மனிதன் அங்கே சிலுவையில் மரித்து, அவரோடுகூடக் கல்லறையில் வைக்கப்பட்டான். அவருடைய கல்லறையிலிருந்து வெளியே வந்தது, நான் ஆக

23. ரோமர் 6:4; 2 கொரிந்தியர் 5:14

வேண்டியதின் தொடக்கம். பழையவை ஒழிந்துபோயின, புதியவை உண்டாயின.²⁴

ஆகவே இந்த மரணத்தோடு, தவிர்த்துவிடக் கூடாத ஒரு சிறிய சொல் சேர்ந்திருக்கிறது: “கூட”. நமக்காக மட்டுமல்ல. அவரோடுகூட. அவரைப் பற்றிக்கொள்பவர் அவரோடு எடுத்துச் செல்லப்படுகிறார். குற்றமும் பாவமும் தங்கிவிடும் அவருடைய மரணத்துக்குள். அவை இனி இல்லாத அவருடைய ஜீவனுக்குள் வெளியே.

2000 ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய ஒரு நிகழ்வில் இந்த இணைப்பு எப்படி நடக்க முடியும் என்பதை என்னால் சொல்ல முடியாது. இங்கேயும் இது பொருந்தும்: இது தேவனுடைய வழியும் தீர்வும்.

இதன் அர்த்தம் என்ன.

நீங்கள் இனி சரிசெய்ய முடியாதவற்றை நினைத்துப் பாருங்கள். நீங்கள் மோசமாக உணர வேண்டும் என்பதற்காக நான் அவற்றை உங்களுக்கு நினைவூட்டவில்லை. அது நடக்காமல் போய்விடவில்லை. யாரும் அப்படிச் சொல்வதில்லை. ஆனால் அது சுமந்துகொண்டு போகப்பட்டுவிட்டது. அதைச் சுமக்கக்கூடியவரால். அது ஒருபோதும் திரும்பி வராத ஓர் இடத்துக்கு.

நீங்கள்?

அது தங்கியிருக்கும் அந்த மனிதர் இனி நீங்கள் அல்ல. நீங்கள் அவரோடுகூட மரணத்தின் வழியாகக் கடந்து சென்றிருக்கிறீர்கள். இது ஓர் உணர்வு அல்ல. இது தேவன் நிறுவியிருக்கும் ஓர் உண்மை. தேவனுடைய இந்தச் சத்தியத்தின்மேல் நீங்கள் உறுதியாக நிற்கலாம்.

என்னால் விளக்க முடியாத ஏதாவது மீதி இருக்கிறதா? ஆம். ஒரு வாழ்க்கை மரணத்தின் வழியாக மற்ற வாழ்க்கைகளையும் எப்படித் தன்னோடு எடுத்துச் செல்ல முடியும் என்பது ஒரு

24. 2 கொரிந்தியர் 5:17

இரகசியமாகவே இருக்கிறது. அது இயேசுவுக்கு உள்ளத்தின் ஆழத்தில் என்ன அர்த்தம் கொண்டிருந்தது என்பதும் அப்படியே. ஆனால் இது ஒரு தேதியும், ஓர் இடமும், ஒரு வெறுமையான கல்லறையும் கொண்ட ஓர் இரகசியம்.

இந்த இடத்தில் என்னால் சொல்ல முடிவது இதுமட்டுமே: நன்றி, இயேசுவே, நன்றி!

8 ஈஸ்டர் ஏன் இதில் சேர்ந்திருக்கிறது

வெள்ளிக்கிழமை அவர் மரித்தார்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை கல்லறை வெறுமையாக இருந்தது.

ஒரு கல்லறையின் அருகே நின்றவருக்கு அந்த உணர்வு தெரியும். இங்கே ஏதோ முடிந்துவிட்டது. நிரந்தரமாக. பூக்கள் கொண்டுவரலாம், மெழுகுவர்த்திகள் ஏற்றலாம். ஆனால் மரணமே கடைசி வார்த்தையைச் சொல்கிறது. குறைந்தபட்சம் அப்படித்தான் தோன்றுகிறது.

இயேசுவின் கதை வெள்ளிக்கிழமையோடு முடிந்துபோயிருந்தால் என்ன என்று கற்பனை செய்து பாருங்கள். ஒரு நல்ல மனிதர், மரணதண்டனைக்கு உள்ளானார். அடுத்தது தாங்கள்தான் என்ற பயத்தில் அவருடைய நண்பர்கள் ஒளிந்துகொண்டனர். அவருடைய கல்லறை ஒரு பெரிய கல்லால் மூடப்பட்டு, காவல் வைக்கப்பட்டது.

அப்படியானால் நமக்கு ஒரு நெகிழ்வைக்கும் முன்மாதிரி மட்டுமே கிடைத்திருக்கும். தன் நம்பிக்கைக்காக மரித்த ஒருவர். சிலுவையிலும் தம்மைக் கொன்றவர்களுக்காக ஜெபித்த ஒருவர். அவரைப் போற்றலாம். அவரைப் பின்பற்ற முயலலாம். ஆனால் ஒருவரும் இரட்சிக்கப்பட்டிருக்க மாட்டார்கள். அவர் அதிகாரம் 1-இல் வரும் அந்த மருத்துவரைப் போலவே இருந்திருப்பார்: அவர் நோயைத் தம்மேல் எடுத்துக்கொண்டார், அந்த நோய் அவரைக் கொன்றுவிட்டது.

பவுல் இதைச் சுற்றிவளைக்காமல் சொல்கிறார்:

கிறிஸ்து உயிர்த்தெழுப்பப்படவில்லை என்றால், நீங்கள் இன்னும் உங்கள் பாவங்களில்தான் இருக்கிறீர்கள்.²⁵

25. 1 கொரிந்தியர் 15:17

இன்னும் உங்கள் பாவங்களில். அப்படியானால் கல்லறை, குற்றம் விடப்பட்டுப் போன இடமாக இருக்காது. அவரும் அங்கேயே தங்கிவிட்ட இடமாக மட்டுமே இருக்கும். அப்போது இந்தப் புத்தகத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கும் எல்லாமே வீணாகிவிடும்.

முதல் கிறிஸ்தவர்கள் கேள்விப்படாத ஒன்றை உறுதியாகச் சொல்கிறார்கள். அவர் மரணத்திலேயே தங்கிவிடவில்லை. மூன்றாம் நாளில் கல்லறை வெறுமையாக இருந்தது. அதிகாலையில் பெண்கள் அதை அப்படிச் கண்டார்கள். அவர் தம்முடைய நண்பர்களைச் சந்தித்தார். ஓர் ஆவியாக அல்ல. அவர்களோடு சேர்ந்து சாப்பிடுகிறவராக, அவருடைய காயங்களைத் தொட்டுப் பார்க்கக்கூடியவராக.

இது உண்மையென்றால் என்ன? அப்படியானால் நம்முடைய கேள்விக்கு அது குறைந்தது மூன்று விஷயங்களைச் சொல்கிறது.

முதலாவது: தேவன் “ஆம்” என்று சொன்னார். வெள்ளிக்கிழமை நடந்ததற்கு “ஆம்”. தேவன் அவரை உயிர்த்தெழுப்புகிறார் என்றால், அவருடைய மரணம் தேவன் பின்னர் சரிசெய்த ஒரு விபத்து அல்ல. அப்படியானால் அந்த முழு நிகழ்வும்தான் வழியாக இருந்தது, தேவன் அதை உறுதிப்படுத்தினார். ஒரு பழைய வாக்கியம் இரண்டையும் ஒரே மூச்சில் சொல்கிறது: நம்முடைய மீறுதல்களினிமித்தம் அவர் ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டார், நாம் தேவனுக்கு முன்பாக நீதிமான்களாக நிற்கும்படி உயிர்த்தெழுப்பப்பட்டார்.²⁶ மரணம் குற்றத்தை எடுத்துப்போடுகிறது. உயிர்த்தெழுதல் சொல்கிறது: இது என்றென்றைக்கும் செல்லுபடியாகும்.

இரண்டாவது: குற்றம் கல்லறையிலேயே தங்கிவிட்டது. அவர் அல்ல. அது இனி இல்லை என்பதற்கான அடையாளம் இதுவே. இன்னும் ஏதாவது தீர்க்கப்படாமல் இருந்திருந்தால்,

26. ரோமர் 4:25

மரணம் அவரைத் தன்னிடம் வைத்துக்கொள்ள உரிமை பெற்றிருக்கும்.

ஒரு சிறு விளக்கம்: “குற்றம் கல்லறையிலேயே தங்கிவிட்டது” என்பது ஓர் உருவகம். அதன் பொருள்: அது தீர்ந்துவிட்டது, அகற்றப்பட்டுவிட்டது, இனி இல்லை.

முன்றாவது: அவர் உயிரோடிருக்கிறார். நமக்காக மரித்தவர் கடந்தகாலம் அல்ல. அவர் இருக்கிறார். இன்று. என்றென்றைக்கும். அவர் மனித உடலோடு, சாவாமையுள்ள உயிர்த்தெழுதலின் சரீரத்தோடு தேவனிடத்திற்குச் சென்றார். அங்கிருந்து அவர் மீண்டும் வருவார்.

சொல்லப்போனால், டிஃப்தீரியா (தொண்டை அடைப்பான் நோய்) பற்றிய கதை அதோடு முடியவில்லை. 19-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஒரு மருந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அது குதிரைகளின் இரத்தத்திலிருந்து பெறப்பட்டது. அவற்றுக்கு அந்த நோயின் நஞ்சு கொடுக்கப்பட்டது, முதலில் கொஞ்சம், பின்னர் அதிகமாக. அவை அதை மேற்கொண்டன. இப்போது அவற்றின் இரத்தத்தில், பிள்ளைகளைக் காப்பாற்றியது இருந்தது. இப்படி ஆயிரக்கணக்கான பிள்ளைகள் உயிர் பிழைத்தார்கள்.

ஒவ்வொரு உவமையும் எங்காவது நொண்டுகிறது, இதுவும் அப்படித்தான். ஆனால் இது ஒன்றைக் காட்டுகிறது. நோயை அனுபவித்து அதை மேற்கொண்டவருடைய உயிர் மற்றவர்களைக் குணமாக்க முடியும். இயேசு உலகத்தின் நோயைத் தமக்குள் ஏற்றுக்கொண்டு மரணத்தை மேற்கொண்டார். அவருடைய ஜீவன் இப்போது நமக்கு உரியது. வேதாகமம் சொல்கிறது:

அவருடைய ஜீவனால் நாம் இரட்சிக்கப்படுவோம்.²⁷

தீமை இன்னும் இருக்கிறது. நோயும் இருக்கிறது, மரணமும் இருக்கிறது. ஆனால் மருந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்டுவிட்டது.

27. ரோமர் 5:10

அவற்றின் முடிவு உறுதியாகிவிட்டது.

9 நற்செய்தி

நானோ?

இதனால் எனக்கு என்ன?

இந்தப் புத்தகத்தை நீங்கள் இதுவரை வாசித்திருக்கிறீர்கள். ஒருவேளை ஆர்வத்தோடு. ஒருவேளை சந்தேகத்தோடு. ஒருவேளை இரண்டோடும். அதிகாரம் 1-இன் கடைசிக் கேள்வி இதுதான்: இது என்னை எப்படி வந்தடைகிறது? இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒரு மனிதர் மரித்து உயிர்த்தெழுந்தார். எனக்கும் அதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?

நான் வெறுமனே வேடிக்கை பார்க்கும்வரை, ஒன்றுமில்லை. நான் என்னை அவரிடம் ஒப்படைத்தவுடன், எல்லாமே.

கடுமையாக நோயுற்றிருக்கும், அதே நேரத்தில் குற்றம் சாட்டப்பட்டு நீதிமன்றத்தில் நிற்கும் ஒரு மனிதனைக் கற்பனை செய்து பாருங்கள். அவனுக்கு இரண்டு விஷயங்கள் இல்லை: விடுதலைத் தீர்ப்பும் ஆரோக்கியமும். அவனை விடுதலை செய்யலாம், ஆனால் அவன் நோயாளியாகவே இருப்பான். அவனைக் குணமாக்கலாம், ஆனால் அவன் குற்றம் சாட்டப்பட்டவனாகவே இருப்பான். அவனுக்கு இரண்டுமே தேவை.

நம்முடைய நிலையும் இப்படித்தான். அதை அதிகாரம் 2-இல் பார்த்தோம். நமக்கு மன்னிப்பு தேவை. நமக்குள் குடிகொண்டிருக்கும் நோய்க்கு ஒரு முடிவும் தேவை. சிலுவை, அல்லது இன்னும் சரியாகச் சொன்னால்: சிலுவையில் அறையப்பட்டவர், இரண்டையும் அளிக்கிறார். ஆனால் நாணயம் போட்டால் பொருள் தரும் ஓர் இயந்திரத்தைப் போல அல்ல. படுக்கையருகே வந்து நிற்கும் ஒரு மருத்துவரைப் போல அவர் அதைத் தருகிறார். அதற்குச் சந்திப்பு தேவை.

நோயாளி என்ன செய்ய வேண்டும்? அதிகாரம் 1-இல் வரும் அந்தக் குழந்தையை நினைத்துப் பாருங்கள். அது அசையாமல் இருந்து மருத்துவரைச் செய்யவிடுவதைத் தவிர வேறொன்றும் செய்ய முடியவில்லை. மருத்துவர் என்ன செய்கிறார் என்று அது புரிந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கவில்லை. அவரைச் செய்யவிட்டால் மட்டும் போதும்.

இதற்கு வேதாகமத்தில் ஒரு வார்த்தை இருக்கிறது: விசுவாசித்தல். அந்த வார்த்தை தேய்ந்துபோய்விட்டது. நிரூபிக்க முடியாத ஒன்றை உண்மையென்று எண்ணுவது என்றே பலர் அதைப் புரிந்துகொள்கிறார்கள். ஆனால் அதன் பொருள் வேறு. விசுவாசித்தல் என்றால்: அவரைச் சார்ந்திருப்பது. உதவ முடிந்தவரிடம் உங்களை ஒப்படைப்பது. நீங்கள் எல்லாவற்றையும் புரிந்துகொள்ள வேண்டியதில்லை. இதை மட்டும், இதை முதலாவது: மன்னிக்கிறவரும், குணமாக்குகிறவரும், இரட்சிக்கிறவரும் அவரே. நீங்கள் அவரை உங்கள் அருகே வரவிட வேண்டும். அவருக்கு உங்களைத் திறந்து, அவரை உள்ளே அனுமதிக்க வேண்டும்.

அப்போது என்ன நடக்கிறது? ஒரு வாக்கியம் இதை இப்படிச் சொல்கிறது:

இப்படியிருக்க, விசுவாசத்தினாலே நாம் நீதிமாண்களென்று தீர்க்கப்பட்டபடியால், தேவனோடே சமாதானம் பெற்றிருக்கிறோம்.²⁸

நீதிமாண்களென்று தீர்க்கப்படுதல், அதுதான் விடுதலைத் தீர்ப்பு. கூடவே சமாதானம். மற்றவர் மீண்டும் தொடங்குவாரோ என்று ஒவ்வொருவரும் காத்திருக்கும் போர்நிறுத்தம் அல்ல. சமாதானம். விஷயம் தீர்ந்துவிட்டது. நான் அதைத் தீர்த்ததால் அல்ல. அவர் அதைத் தம்முடைய சரீரத்தில் மரத்தின்மேல் சுமந்ததால்.

28. ரோமர் 5:1

இதோடு மூன்று விஷயங்கள் சேர்ந்திருக்கின்றன. இது ஒரு நிர்ப்பந்தம் அல்ல. இது ஓர் அழைப்பு.

மனந்திரும்புதல். இதன் பொருள்: முதலில் நல்லவராகுங்கள், பிறகு வாருங்கள் என்பது அல்ல. இதன் பொருள்: திசையை மாற்றுதல். உங்களை நீங்களே குணமாக்க முயல்வதை நிறுத்துதல். அது முடியாது என்று ஒப்புக்கொள்ளுதல். மனந்திரும்புதல் என்பதைத்தான் பழைய வழக்கில் “பாவத்துக்காக மனம் வருந்துதல்” என்று சொல்வார்கள்.

ஞானஸ்நானம் பெறுதல். ஞானஸ்நானம் முழு உடலோடும் நடைபெறும் ஓர் அடையாளம். ஒருவர் தண்ணீருக்குள் மூழ்கடிக்கப்பட்டு, மீண்டும் மேலே எழும்புகிறார். வேதாகமம் சொல்கிறது: நாம் அவரோடே கூட அடக்கம்பண்ணப்பட்டோம்.²⁹ நான் இருந்த அந்த மனிதன், குற்றம் விடப்பட்டுப் போன இடத்தில் வைக்கப்படுகிறான். வெளியே வருகிறவனோ, உயிரோடிருக்கிறவருக்கு உரியவன். ஞானஸ்நானத்தின் மூலம் ஒருவர் ஒரு புதிய எஜமானை, ராஜாவாகிய இயேசுவை அறிக்கையிடுகிறார்.

சேர்ந்திருத்தல். இந்த வழியில் ஒருவரும் தனியாக நடப்பதில்லை. இயேசுவுக்கு உரியவர், வேறு பலரோடு ஒரு கூட்டுறவுக்கு உரியவர். உங்களுக்கு மற்றவர்கள் தேவை. மற்றவர்களுக்கும் நீங்கள் தேவை.

இப்போது முடிவு. இது ஒரு முடிவு அல்ல, இது ஒரு தொடக்கம். எல்லாம் தொடங்கிய அந்த வாக்கியம் இதுதான்: அவர் நமக்காக மரித்தார். கிறிஸ்தவர்கள் அதன் மூலம் என்ன சொல்கிறார்கள் என்று இப்போது உங்களுக்குத் தெரியும். நம்முடைய குற்றம் அவருடையதாக இல்லாததால், அவர் அதைத் தமக்குள் ஏற்றுக்கொண்டார். அவர் அதைத் தம்முடைய சரீரத்தில் தம்முடைய மரணத்துக்குள் சுமந்து

29. ரோமர் 6:4

சென்றார். அவர் நம்மையும் அதற்குள் கூட்டிக்கொண்டு போனார், நம்மையும் வெளியே கொண்டுவந்தார். அவர் உயிரோடிருக்கிறார்.

உங்களால் இனி ஒருபோதும் சரிசெய்ய முடியாத காரியங்கள் இருக்கின்றன. அது உண்மையாகவே இருக்கிறது. ஆனால் அவற்றைச் சுமந்த ஒருவர் இருக்கிறார். இதுவே நற்செய்தி. வேதாகமம் அதைச் சுவிசேஷம் என்று அழைக்கிறது. நான் விசுவாசிக்கிறேன்: அது உண்மை. அது உங்களுக்கே உரியது.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன், ஒரு
மனிதர் மரணதண்டனைக்கு உள்ளாகிறார்.
பின்னர் அவருடைய நண்பர்கள்
சொல்கிறார்கள்: அது நமக்காக நடந்தது.

இதன் அர்த்தம் என்ன? ஒருவர் மற்றவர்களுக்காக
மரிக்க முடியுமா? அதற்கும் எனக்கும் என்ன சம்பந்தம்?

இந்தப் புத்தகம் அந்தக் கேள்வியை இறுதிவரை
ஆராய்கிறது. நம்மிடம் என்ன சரியில்லை, தேவன்
உண்மையில் எப்படிப்பட்டவர், ஒரு மரணம் ஏன் ஒன்றை
மாற்ற முடியும் என்பதை அது சொல்கிறது.

சிலுவை ஓர் அடையாளத்தைவிட மேலானது. அது
நித்திய ஜீவனுக்குள் செல்லும் வழி.

உண்மையிலேயே அறிந்துகொள்ள விரும்பும்
அனைவருக்கும்.